

„En toch herhaal ik je, je vergist je. En ik zal het je vertellen waarom, als je mij op je eerewoord belooft er niemand iets van te zeggen.”

„Nu dan.”

„Je belooft het me?”

„Als je het me zegt, natuurlijk.”

„Zij is mijn vrouw.”

„Je vrouw! Je vrouw! Was zij daarom dien avond zoo van streek en je herkende haar . . . en je laat haar dienen . . .”

„'t Is nu eenmaal zoo, ik kan je niet alles zeggen, maar nu weet je ook dat zij recht heeft op ieders eerbied en achting en dat ik die voor haar eisch.”

„Dat verandert alles, maar neem me niet kwalijk, 't is me een vreemde historie. Waarom doe jelui zoo raar? Kwade vrienden ben je toch niet. Ik weet niet wat ik liever deed dan zelf de groote mijnheer te spelen en mijn vrouw voor meid te laten dienen.”

„Och, je weet wij artiesten!”

„Jelui bent een raar zoodje! Had ik 't eer geweten, ik had er mij niet aan gewaagd. Maar je hebt een mooie vrouw hoor! en een bij de handje ook! De fijne schaaf er wat over en je kan haar brengen, waar je wil. Je hoeft je niet te schamen, volstrekt niet!”

XVIII.

Den volgenden morgen ging Frank op reis; hij had een slapeloozen nacht doorgeworsteld, iets wat hem nooit nog in zijn kamer was overkomen; hij moest nadenken, hij voelde dat hij een beslissing te nemen had, dat de omstandigheden hem in een vast net begonnen te omstrikken.

Hij was gewoon met zijn zoogenaamde artistieke zorgeloosheid zich allen kommer en moeite van den hals te schuiven; zijn eenig grondbeginsel was, mijn kunst vóór alles, 't andere moet maar volgen zoo goed of kwaad 't kan; nu echter zag hij duidelijk in dat zijn principe in botsing kwam met de geheele buitenwereld.

Nieuwe aandoeningen, nieuwe stemmen lieten zich in zijn binnenste hooren; hij voelde dat hij niet langer zooals vroeger door de wereld kon dwalen met zijn schetsboek in de hand, zijn impressies in het hoofd; nieuwe eischen deden zich voor, streng en onverbiddelijk. Hij verstond alles niet, zijn gedachten en gevoelens warrelden dooreen en slechts nu en dan doken er vage vormen uit op en voor 't eerst in zijn leven voelde hij er behoefte aan iemand om raad te vragen, zijn plannen te regelen naar de wijzere inzichten van een ander.

Hij was vroeg in de ontbijtkamer, dronk snel zijn kopje thee leeg en wandelde naar het centraalstation; daar nam hij een kaartje naar Duinwijk.

Dr. Adrichem kwam tegen 12 uur, wanneer zijn spreekuur begon, te huis en was hoogst verbaasd zijn neef op zijn lievelingsplaatsje voor het zeeraam te zien zitten met juffvrouw Bol tegenover hem, die een lang verhaal op-